

Pieter van Oossanen

DE BESCHERMER ZIJN OORSPRONG EN OPKOMST

DE GESCHIEDENIS VAN EEN MAN MET
BOVENMENSELIJKE VAARDIGHEDEN EN ZIJN
MISSIE OM DE WERELD TE VERBETEREN

Buijten & Schipperheijn
Amsterdam

Gezamenlijk uitgegeven door Buijten & Schipperheijn en
Van Oossanen Academy Publishers

Copyright © Pieter van Oossanen, 2020
(p.vanoossanen@oossanen.nl)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk, januari 2021

Buijten & Schipperheijn
Paasheuvelweg 44
1100 DE Amsterdam
www.buijten.nl

Van Oossanen Academy Publishers
Nude 46, 6702 DM Wageningen
www.vanoossanenacademy.nl

ISBN: 978-90-827682-4-4
NUR 301, 333, 340, 343

Gedrukt en gebonden door Buijten & Schipperheijn
Paasheuvelweg 44
1100 DE Amsterdam

Dit boek is opgedragen aan mijn moeder. Zij was mijn meest standvastige ondersteuner in een tijd waarin ondersteuning van doorslaggevende betekenis was tot een mate die lotsbestemming bleek te zijn.

Alle geografische kenmerken die in dit boek worden beschreven of genoemd bestaan echt. Hieronder vallen rivieren, bergen, valleien, eilanden, stranden en gletsjers. Alle constructies die door de mens zijn gebouwd op deze planeet, beschreven of genoemd, bestaan ook echt. Hieronder vallen steden, buitenwijken, dorpen, akkers, snelwegen, straten, paden, wandelpaden, luchthavens, treinstations, golfbanen, universiteiten, campussen, scholen, ziekenhuizen, politiestations, industrieterreinen, andere openbare gebouwen en huizen. Sommige van de gebeurtenissen die in dit boek worden genoemd of beschreven zijn onderdeel van de wereldgeschiedenis, maar de meerderheid is fictief, evenals alle personages die een rol spelen in Sam Stantons missie. Elke gelijkenis, qua naam, uiterlijk of gedrag, met bestaande personen berust op louter toeval.

Vertaald uit het Amerikaans Engels door Vertaalbureau Textwerk B.V.

Inhoud

<i>Vorbij de hemel (gedicht)</i>	6
1. Het begin	7
2. Opkomst	13
3. Het experiment	27
4. Een toevallige ontmoeting	37
5. Aanvang	45
6. Michelle Bennett	63
7. Cedars-Sinai	71
8. De valstrik	83
9. Wegloper	99
10. Reethi Rah	109
11. Initiatief nemen	123
12. Redding en verkenning	135
13. Schaakmat	153
14. Op de filmset	167
15. De picknick	193
16. Lunch met de burgemeester	203
17. Terug naar Los Angeles	221
18. Prioriteiten	237
19. Hervatting van de jacht	247
20. Dr. Fletcher	261
21. Vastberadenheid	271
22. Confrontatie	283
23. Licht in de duisternis	295
24. De afrekening	309
25. Verzoening	315
26. De laatste akte	325
27. Terug naar Reethi Rah	331
<i>Lijst van personen die een rol spelen in Sam Stantons geschiedenis</i>	349
<i>Lijst van afkortingen</i>	351

Voorbij de hemel

Kijk voorbij de hemel, zie de sterren ver weg staan.
De hele nacht helder stralend, dan breekt de dag weer aan.

Rigel, Arcturus, Sirius en meer.

Welke is de blauwe reus? Welke hoort bij de Grote Beer?

Met de juiste ogen, zie je ze van heel dichtbij.

Of kijk naar ons zonnestelsel, alle planeten op een rij.

De rode planeet, de omringde planeet, de grote oranje bal.
De brandende wereld, de ijswereld, zwevend door het heelal.

In deze grote leegte, draaien we eindeloos rond de zon.

In deze donkere ruimte, waar het allemaal begon.

En voorbij ons zonnestelsel, daar ligt nog veel meer.

Kijk boven de wolken, voorbij de atmosfeer.

Andromeda, de Krabnevel, de verre sterrenregen.

De afstand onvoorstelbaar, zo ver uiteen gelegen.

Er zijn pulsars, quasars en zwarte gaten.

Neutronen, neutrino's en manen vol kraters.

Kometen en asteroïden en grote gasbellen.

Sommige lijken stil te staan, sommige voorbij te snellen.

Kijk voorbij de hemel, er is zoveel te ontwaren.

Van enorme supernova's tot minuscule snaren.

Waar je ook kijkt, altijd iets nieuws te bekennen.

Zoveel te ontdekken, een eeuwigheid te verkennen.

Maar het meest wonderbaarlijkste, dat het universum baarde.

Doch vaak over het hoofd gezien, onze planeet aarde.

Turend naar de hemel, voelen we ons zo klein.

En denken we dat er, ergens daarboven, toch meer leven moet zijn.

G. Johnson

1. HET BEGIN

Op een donkere nacht in het jaar dat zowel de Sovjet-kerncentrale van Tsjernobyl als de spaceshuttle Challenger explodeerden, waren er lichten in de hemel te zien die langzaam neerdaalden zeven kilometer ten oosten van de rivier Salinas, zestien kilometer ten noorden van King City in Californië. De regio was vlak en dunbevolkt, en bestond voornamelijk uit boerenland. De lichten werden feller naarmate het object dichterbij de grond kwam. Het maakte een bijna onhoorbaar zoemend geluid. Een man, als die er was geweest, zou aan het patroon van de lichten hebben gezien dat het groot was, ongeveer vijftig meter in doorsnede. De conclusie dat hij naar een ruimteschip keek was onvermijdelijk, ongeacht de mate van zijn onwetendheid over reizen door de ruimte. De lichten werden gedoofd zodra het geland was en het zoemende geluid stopte. Na een paar minuten schoof een groot paneel in de romp open en kwam er een loopbrug tevoorschijn. De binnenkant van het ruimteschip was nu deels zichtbaar. Er kwamen twee mannen tevoorschijn, waarvan eentje een mand droeg. Zonder aarzeling begonnen ze in zuidoostelijke richting te lopen over de akkers die gezaaid waren met verschillende bladgroenten. Af en toe keek een van hen op een apparaatje dat hij in zijn hand hield, waarna ze hun richting een beetje aanpasten. Nadat ze ongeveer een halve kilometer hadden afgelegd, kwamen ze aan bij een lage, uitgestrekte boerderij, met een grote loods die ongeveer dertig meter ernaast stond. Het gehele erf was omringd door bomen. De mannen raadpleegden weer het apparaatje en nadat ze zichzelf ervan hadden verzekerd dat ze op de juiste locatie waren, plaatsten ze de mand op de veranda voor de voordeur. Er werd weinig gesproken, maar als er iets te zeggen was, werd dat gedaan in een taal die niemand op aarde zou hebben herkend. Ze hadden hun missie volbracht, en keerden terug naar hun ruimteschip, dat weer opsteeg zodra ze aan boord waren.

De boerderij waar de mand was achtergelaten werd bewoond door John Stanton en zijn vrouw Mary. Ze hadden het boerenbedrijf vijf jaar geleden geërfd toen Johns vader was overleden. Zoals gewoonlijk waren ze vroeg op, omdat er altijd veel werk te doen was. Toen John de voordeur opende om naar de loods te lopen, schrok hij toen hij de mand zag staan. Hij bukte zich om te zien wat het was en deinsde terug toen hij zag dat het een baby was die maar net bedekt werd door een dekentje. Hij riep naar Mary dat ze naar de voordeur moest komen.

Alle kleur trok weg uit Mary's gezicht toen ze de baby zag. John sloeg zijn arm om zijn vrouw heen toen hij zich realiseerde dat ze erg emotioneel was geworden bij het zien van de mand.

“Iemand uit de vallei heeft hem hier vannacht zeker achtergelaten.”

John bedoelde iemand uit de Salinas Valley.

“Weet je of iemand uit de buurt in verwachting was?” vroeg John aan Mary, op een wat onverschillige toon om de situatie te normaliseren.

Mary was inmiddels voldoende bijgekomen om de vraag met een simpele “nee” te beantwoorden. Toen ze het dekentje weghaalde om het kindje op te tillen, ontdekte ze dat het naakt was en dat het een jongetje was. Hij was diep in slaap. Ze schatten hem niet meer dan twee weken oud. Mary nam het jongetje in haar armen.

“Hij is beeldig,” was haar enige commentaar.

Ze gingen het huis in, waar Mary een handdoek om hem heen wikkelde.

“Ik zal vanmiddag naar de stad rijden om de politie te laten weten dat iemand een baby voor onze deur heeft achtergelaten.”

John zei dit op een nuchtere toon, alsof het al duidelijk was wat ze moesten doen.

“Nee... Dat laat ik je niet doen!” Mary schreeuwde deze woorden bijna.

John was verbaasd dat zijn vrouw zo reageerde. Hij wist dat het ze sinds ze vijf jaar geleden getrouwd waren niet was gelukt om een gezin te stichten. Twee jaar geleden hadden onderzoeken in het ziekenhuis uitgewezen dat Mary niet zwanger kon worden. Ze kreeg de diagnose ‘primaire infertiliteit’. De afgelopen twee jaar hadden ze af en toe gesproken over het adopteren van een kind. Ze hadden besloten om binnenkort aan het aanmeldingsproces bij een adoptiebureau te beginnen.

“Wat stel jij dan voor?” vroeg John aan zijn vrouw.

Mary’s antwoord liep over van emotie.

“Je weet hoe graag ik kinderen wil. Ik ben door een hel gegaan toen ik erachter kwam dat ik niet zwanger kan worden. Er ging geen nacht voorbij dat ik mezelf niet in slaap hilde. Deze baby is een godsgeschenk, een antwoord op mijn gebeden. Ik wil hem houden.”

John beseftte dat zijn vrouw vastbesloten was en dat ze overstuur zou raken als hij zou proberen om haar op andere gedachten te brengen. Aan de andere kant wist hij dat ze dit moesten bespreken en dat hij haar moest waarschuwen voor de gevolgen.

“Oké ... ik hou van je, dat weet je. Ik wil dat je gelukkig bent. Maar laten we goed naar

de gevolgen kijken, zodat we allebei weten waar we aan beginnen als we de baby houden.”

John stopte even met zijn betoog om te zien of Mary iets te zeggen had op zijn voorstel. Toen er geen antwoord kwam, ging hij verder.

“Ten eerste is het verboden om een baby te houden die bij iemand voor de deur is achtergelaten. De politie wil daar melding van krijgen, zodat ze kunnen onderzoeken wie de moeder is. In sommige staten wordt het houden van de baby gezien als ontvoering.”

Hij wachtte weer even om te zien welk effect deze boodschap had op Mary, maar ze hield de baby vast met een glimlach op haar gezicht. John besloot verder te gaan met het uitleggen van de gevolgen.

“Dus, als de moeder zich na een paar dagen zou bedenken en naar ons toe zou komen om de baby op te eisen, zouden we serieus in de problemen zitten als de politie erachter kwam dat we de vondst niet hadden gemeld ... en hoe leggen we aan onze familie en vrienden uit dat er opeens een baby in huis is?”

John stopte hier uit angst dat hij te dramatisch klonk. Hij besloot niet verder door te gaan over hoe lastig het zou zijn om indien nodig medische zorg voor de baby te regelen, of een geboorteakte en burgerservicenummer. In plaats daarvan vroeg hij om een reactie op alles wat hij had gezegd.

“Alsjeblieft, Mary ... zeg iets.”

Mary keek hem aan maar antwoordde niet meteen, alsof ze nadacht over wat ze ging zeggen.

“Ik heb het al helemaal uitgedacht,” zei ze uiteindelijk. “De enige persoon die weet dat ik niet zwanger kan worden is mijn gynaecoloog. Ik heb jouw familie en de mijne, en een paar van onze vrienden, verteld dat we aan het proberen waren om een gezin te stichten, maar tot nu toe zonder resultaat ... dat is alles. Dus we zouden hen kunnen vertellen dat ik net bevallen ben van een gezond jongetje, en dat ik tot een paar maanden geleden niet wist dat ik zwanger was. Zoals je weet is mijn cyclus erg onregelmatig, en het zou niet zo moeilijk zijn om onze vrienden en familie ervan te overtuigen dat ik de eerste zes maanden niet wist van de zwangerschap. En we hebben de afgelopen tien weken ook geen familie of goede vrienden op bezoek gehad. Niemand weet dat ik niet ben aangekomen. Dus ik denk dat we een paar dagen moeten wachten om te zien of iemand de baby gaat opeisen, maar als dat niet het geval is

kunnen we onze familie en vrienden vertellen over de geboorte. We zullen wel wat uit te leggen hebben, maar volgens mij kunnen we dat overtuigend doen. Daarna moeten we de formulieren downloaden om een geboorteakte aan te vragen, en naar de stad rijden met de baby om de ingevulde formulieren te laten bekrachtigen door een notaris.”

John stond versteld van hoe goed zijn vrouw dit allemaal had uitgedacht. Hij respecteerde haar er des te meer door. Hij realiseerde zich dat er fouten en gevaren in haar voorstel schuilden, en besloot er in ieder geval een of twee te noemen voordat hij zou toegeven.

“Oké ... en wat doen we dan als er iemand komt om de baby op te eisen nadat we iedereen al over de geboorte hebben verteld?”

“Dat is voor zover ik kan zien het enige risico,” antwoordde Mary.

John realiseerde zich dat Mary de spijker op de kop had geslagen. Dat was inderdaad het enige en grootste risico van de hele onderneming. Was dat risico het waard? Hij dacht even na over die vraag. Toen besloot hij dat ze de baby moesten houden, voornamelijk omdat het Mary voor het eerst in twee jaar oprecht gelukkig zou maken.

“Lieve Mary, ik hou van je met heel mijn hart. Laten we dit doen en kijken waar het toe leidt,” zei hij.

Mary begon te huilen. Ze legde de baby terug in de mand en omhelsde haar echtgenoot.

“Dank je, John,” fluisterde ze.

Daarna ontfermden ze zich over de baby. Mary maakte een lijst van spullen die John onmiddellijk moest gaan kopen. Mary ging op zoek naar de babykleertjes die ze vlak na hun trouwen had gekocht met het idee dat ze wel snel zwanger zou zijn. Daarna kleedde ze het jongetje aan, wat ertoe leidde dat hij begon te huilen. Hij had duidelijk erg veel honger, dacht ze. Ze wachtte ongeduldig tot John terugkwam met de noodzakelijke spullen die ze hem had gevraagd te kopen. Op de lijst stonden onder andere zuigflessen, flesvoeding, een wiegje met een matras, dekens en lakens, wegwerpluiers, babydoekjes, een verschoningskussen, een inbakerdoek en spenen. Mary had deze spullen het liefst zelf gekocht, maar de noodsituatie waarin ze zich bevonden vereiste dat zij bij de baby bleef. John kwam na twee uur terug van een van de babywinkels in King City. Hij had zijn aankopen gehaast gedaan, en hij hoopte dat Mary de keuzes die hij had gemaakt zou goedkeuren. Het jongetje huilde nu onbedaarlijk. Zodra John

het huis binnenkwam, pakte Mary een van de zuigflessen en de flesvoeding, warmde wat water op tot het lauwwarm was en maakte zich klaar om de baby te voeden. Het gehuil hield op zodra het jongetje de speen van de zuigfles voelde.

John ging zitten en keek naar zijn vrouw. Ze zag eruit alsof ze vrede had met de situatie, terwijl hij zich gespannen voelde. De gehaaste tocht naar de stad, naar een winkel waar hij nog nooit geweest was, om spullen te kopen waar hij niets vanaf wist, hadden niet geholpen om hem te kalmeren.

“Hoe gaan we hem noemen?” vroeg John na een minuut of vijf aan zijn vrouw.

Hij had zich gerealiseerd dat mensen die vraag zouden stellen zodra ze hoorden dat Mary bevallen was van een jongetje.

“Ik wil hem Sam noemen, een verkorting van Samuel,” antwoordde ze.

Mary verraste hem weer met dit antwoord. Sinds ze de baby voor hun deur hadden gevonden, was ze hem elke keer een stap voor geweest.

“Is er een specifieke reden om die naam te kiezen?”

“Samuel is een Hebreeuwse naam die ‘God heeft verhoord’ betekent. Ik geloof echt dat dit kindje Gods antwoord is op mijn gebeden.”

John en Mary waren niet religieus in de zin dat ze tot een kerkgenootschap behoorden, maar Mary was wel christelijk opgevoed door haar ouders.

“Ik vind de naam, en de betekenis, erg mooi,” zei John.

Nadat het jongetje was gevoed en in slaap was gevallen, gingen John en Mary aan de slag om een klein kamertje dat naast hun slaapkamer lag in te richten als babykamer. Mary realiseerde zich dat ze nogmaals naar de winkel zouden moeten om allerlei spullen te kopen als ze van het kamertje de warme en gezellige plek wilden maken die ze voor ogen had. Ze maakte een nieuwe lijst en nadat ze een kop koffie hadden gedronken, reed ze richting de stad en bleef John achter om op de baby te passen. Het enige wat ze nu konden doen was de baby verzorgen en wachten om te zien of iemand hem zou opeisen.

De volgende twee dagen gingen voorbij zonder dat er iemand langskwam. Mary was druk met de baby en het opknappen van de kinderkamer. Ze was dolgelukkig met de situatie. John merkte op dat ze vaak in zichzelf neuriede. Dat had hij al lange tijd niet meer gehoord. Hij bleef echter gespannen en maakte zich zorgen dat er iemand

naar het huis zou komen om de baby op te eisen. Hij maakte zich ook zorgen over het werk op de boerderij dat bleef liggen, want sommige van de gewassen hadden zijn aandacht nodig, maar hij wilde het huis niet verlaten uit angst dat er iemand zou langskomen terwijl hij weg was.

Op de ochtend van de derde dag besloten ze hun familie en vrienden te bellen om hen te laten weten dat Mary was bevallen van een jongetje. Mary belde haar ouders en John belde zijn moeder. De gesprekken waren niet eenvoudig, maar de respectievelijke ouders geloofden hen nadat ze de verschillende vragen die opkwamen naar tevredenheid hadden beantwoord. Mary's ouders woonden in San Francisco. Ze zeiden dat ze de volgende dag in de auto zouden stappen om Mary te helpen met de baby. Johns moeder was uit de Salinas Valley weggetrokken nadat haar man was overleden. Ze woonde nu in Seattle. Ook zij zei dat ze zou komen om haar kleinzoon te zien, nadat Mary's ouders weer vertrokken waren.

Naarmate de tijd verstreek, begon John zich meer op zijn gemak te voelen met de situatie. Niemand had zich gemeld voor de baby en hun vrienden en familie hadden hun uitleg geaccepteerd over Mary's vreemde zwangerschap en de onverwachte geboorte bij hen thuis in de nacht voor hun bekendmaking. John en Mary hadden inmiddels de kleine Sam meegenomen naar de stad om het geboortebewijs te laten bekrachtigen, als onderdeel van de procedure om een geboortekte te bemachtigen. Ook dat verliep zoals ze hadden gehoopt.

2. OPKOMST

De schoolbus, die op weg was naar een van de basisscholen van Glendale in de metropoolregio Los Angeles met zestien kinderen aan boord, was gegijzeld door een man die ermee naar de ingang van het Forest Lawn Memorial Park was gereden. Hij had de chauffeur onder schot gedwongen om uit te stappen, en hem opgedragen om tegen de politie te zeggen dat hij de kinderen een voor een zou vermoorden tenzij ze zijn eisen zouden inwilligen. De politie had de bus omsingeld en een onderhandelaar praatte vanaf een afstand met de gijzelaar door middel van een megafoon. De situatie was gespannen en de politie wist dat hij op het punt stond om het eerste kind dood te schieten. Het was op dat moment dat er volgens sommige van de omstanders die het drama zagen ontvouwen een man verscheen naast de bus. Hij ging naar binnen door de voorste deur, die open stond zodat de gijzelaar zijn eisen kenbaar kon maken. Het geluid van een pistool dat een enkel schot loste klonk, voordat door de open deur te zien was dat de gijzelnemer op de grond viel. De politie had gewacht op een kans om hem te overmeesteren en stormde nu naar voren om hem te arresteren. Toen de kinderen gevraagd werd wat er was gebeurd, vertelden ze dat iets of iemand de bus in was gekomen waardoor de ontvoerder schrok en in het wilde weg een schot loste voordat hij hard in het gezicht werd geraakt en zijn hoofd naar achteren klapte. Daarna werd hij uit de bus gegooid. Niemand had de redder in nood zien vertrekken.

Het incident was groot in het nieuws die avond in Los Angeles. Journalisten hadden een paar van de omstanders geïnterviewd. Allen waren ervan overtuigd dat er iets vreemds en onverklaarbaars was gebeurd dat had geleid tot de bevrijding van de kinderen.

Twee dagen later woedde er een brand in een hoge flat in het centrum van Los Angeles. De brandweer was druk aan het werk om de bewoners te redden. De meesten waren op hun werk en iedereen behalve een ouder echtpaar was al geëvacueerd. Het echtpaar woonde op de bovenste verdieping, die buiten het bereik van de brandweermannen lag. De vlammen vormden een barrière tussen hen en het appartement waar het echtpaar woonde. Een grote menigte had zich verzameld op straat en een helikopter filmde de vlammenzee. Plotseling verscheen er een man op het dak van het gebouw. De bemanning van de helikopter zagen dat hij door een deur ging die naar het trappenhuis leidde. Twee minuten later verscheen hij weer, met het oudere echtpaar. Ze liepen naar het midden van het dak, waar ze alle drie plotseling verdwenen.

Het oudere echtpaar werd later gevonden in het huis van familieleden die in de buurt woonden, die aan de politie hadden doorgegeven dat ze veilig waren. Toen ze hoorden wat er was gebeurd, haastten de media zich om ze te interviewen. Het ongeloof droop van hun gezicht toen ze hoorden wat zich had afgespeeld. Een man was aan de deur verschenen bij het appartement van het echtpaar. De deur was door hen opengelaten om een eventuele reddingspoging makkelijker te maken. Hij droeg een uniform. Hij nam het echtpaar mee de trap op naar het dak, waar ze plotseling een rechthoek van licht voor zich zagen, op enige afstand boven de grond. Er verscheen een loopbrug waarover ze schuin omhoog liepen naar de rechthoek, dat de ingang van een bepaald soort vliegtuig bleek te zijn. Ze namen plaats in twee stoelen en de man maakte een uitgebreid veiligheidsgordelsysteem vast. De toegangsopening sloot zich en het echtpaar voelde dat ze op hoge snelheid bewogen, zowel verticaal als horizontaal. De man had nog niet veel gezegd, maar vroeg nu naar het adres van familieleden waar hij ze heen kon brengen. Toen het toestel vaart minderde wisten ze dat ze hun bestemming hadden bereikt. Het toegangspaneel opende en de man hielp hen uit hun stoel. Ze bevonden zich in de achtertuin van het huis van de familieleden waar de man hen naartoe had gebracht. Nadat ze via de loopbrug het toestel hadden verlaten, liepen ze naar de achterdeur van het huis. Tegen de tijd dat ze eraan dachten om hun redder te bedanken en zich omdraaiden, was hij verdwenen.

De gebeurtenissen van die dag, en van twee dagen eerder, haalden het landelijke nieuws. De conclusie die werd getrokken door de experts die in verschillende programma's werden geïnterviewd, was dat beide reddingsacties waren uitgevoerd door iemand die de kunst van volledige camouflage, waardoor een mens of object onzichtbaar kon worden, tot in de puntjes beheerste. Sommige commentatoren beweerden dat zowel de kinderen in de bus als het oudere echtpaar leden aan waanvoorstellingen door de stress waaraan ze waren blootgesteld, waardoor ze fantasie en werkelijkheid niet meer konden onderscheiden. Wat zij echter niet wisten, was dat de verklaringen van de kinderen en het echtpaar over wat er zich had afgespeeld volledig waarheidsgetrouw waren.

Na die dag werd de man in het uniform regelmatig gesignaleerd. In bijna elk geval vielen deze waarnemingen samen met ongelukken, rampen of misdrijven. Zo was er het voorval een paar dagen later in Chicago, waar hij gezien werd toen hij reddingswerkers en ambulancebroeders hielp bij een treinongeluk. Een trein was dwars door het stootblok gereden bij Chicago Union Station, waardoor de voorste treinstellen waren ontspoord en op een trein op het naastgelegen spoor waren gebotst. Er waren meerdere doden en vele gewonden. De gewonde passagiers schreeuwden om hulp toen hij

aankwam, niet onzichtbaar zoals eerder. Hij droeg zonder enige moeite de gewonde passagiers die uit het wrak gehaald konden worden naar de medische teams die op dat moment begonnen te arriveren. In de nasleep van het ongeluk vertelden getuigen aan de media dat de man een onbekend uniform droeg en dat hij extreem behendig en snel bewoog. Op de foto's van het ongeluk was hij alleen als een wazige vlek te zien. Hier viel dus weinig over hem aan af te leiden. Speculatie over wie hij was en waar hij vandaan kwam, ging al snel viral.

Een specifieke gebeurtenis een paar weken nadat hij voor het eerst werd gesignaleerd, was belangrijk om meerdere redenen. Leden van een criminele organisatie waren bijeengekomen in een pakhuis in de haven van Long Beach. Het gesprek tussen de aanwezigen ging over de distributie van een grote lading drugs die net was aangekomen. Tijdens de vergadering werd iedereen die aanwezig was plotseling bewusteloos geslagen door een onzichtbare kracht, de een na de ander. Twee van de aanwezigen begonnen in verschillende richtingen te schieten, maar omdat ze niet konden zien wie of wat de oorzaak was, waren hun pogingen om de aanval te stoppen tevergeefs. Na dit incident kreeg de havenpolitie een telefoontje waarin hen werd verteld dat er een lading drugs in het pakhuis lag opgeslagen, en dat de mannen die de drugs moesten distribueren bewusteloos waren geslagen en vastgebonden. De politie ging snel naar het pakhuis en nam de vier mannen die ze aantroffen, en de drugs, mee naar het bureau. Na een paar dagen liet de politie de betrokken mannen vrij. Nadat dit was gebeurd ontving de hoogstgeplaatste politiefunctionaris, de korpschef van Los Angeles, een telefoontje van iemand die hem wilde ontmoeten. In eerste instantie weigerde de hoge politiefunctionaris een vreemde te ontmoeten die er op de een of andere manier in was geslaagd om hem rechtstreeks te bellen, zonder tussenkomst van de verscheidene agenten en administratieve krachten die hem omringden. Maar toen de beller hem vertelde dat hij degene was die de kinderen in de gegijzelde bus had gered en het oudere echtpaar uit het brandende gebouw in het centrum van Los Angeles, stemde de korpschef toe om hem de volgende ochtend om tien uur te ontmoeten.

De volgende dag werd er precies om tien uur op de deur van het kantoor van de korpschef geklopt. "Binnen", riep hij. De deur ging open, maar er was niemand te zien. Toen ging de deur weer dicht en een paar seconden later verscheen er uit het niets plotseling een man voor het bureau van de korpschef. Hij stak zijn hand uit en zei: "Ik ben blij dat u bereid was om me te ontmoeten".

De korpschef was zichtbaar ontdaan als gevolg van deze dramatische entree. Hij schudde de bezoeker de hand en ging weer zitten, terwijl hij iets stamelde over dat de

ontmoeting belangrijk was. Hij deed zijn best om zijn gedachten op een rij te krijgen en nadat hij gebaarde dat de vreemdeling kon gaan zitten, vroeg hij hem wie hij was en waar hij vandaan kwam. Het antwoord was kort en bondig.

“Ik kan niet onthullen wie ik ben of waar ik vandaan kom. Ik wil met u praten over de vrijlating van de criminelen die ik heb vastgebonden in het pakhuis in Long Beach, waar ze samen waren gekomen om de distributie van een aanzienlijke lading drugs te regelen.”

De korpschef was verbaasd over de zakelijke toon waarop dit werd gezegd. Hij bespeurde een zweem van vijandigheid in de manier waarop de bezoeker zijn vraag had beantwoord. Desondanks had hij het gevoel dat hij in ieder geval nog één vraag moest stellen die deze man misschien vervelend zou vinden.

“Laten we het eerst hebben over welke autoriteit u denkt te hebben om te doen wat u doet.”

Het antwoord was net zo kort en krachtig als daarvoor.

“Ik ben uitgerust met bepaalde eigenschappen die uw politiekorps goed kan gebruiken. Mijn prestaties in de afgelopen weken spreken voor zich. U moet toch ook inzien dat ik een waardevolle troef ben in de strijd tegen criminaliteit en in het helpen van mensen in nood.”

De korpschef wachtte even voordat hij antwoord gaf. Hij overdacht de situatie. Hij moest toegeven dat de persoon die tegenover hem zat opmerkelijke prestaties had geleverd, die een gunstig effect hadden gehad op de immer zo belangrijke wekelijkse politiestatistieken van opgeloste misdaden en aantallen slachtoffers. Hij bestudeerde de bezoeker aandachtig. Hij droeg een zwart pak dat leek op een wetsuit. Het bedekte zijn gehele lichaam, inclusief zijn handen en voeten. Alleen zijn hoofd werd er niet door bedekt. Aan het pak zat ook een hoofdbedekkend deel dat nu opgevouwen achter hem hing op schouderhoogte. De korpschef kon niet anders dan onder de indruk zijn van de bezoeker. Hij besloot hem niet verder te provoceren.

“Ik kan niet ontkennen dat u spectaculaire resultaten hebt geboekt de afgelopen paar weken. Ik zou uw kwaliteiten inderdaad goed kunnen gebruiken op verschillende afdelingen van het politiekorps van Los Angeles. Is het mogelijk om tot een bepaalde samenwerking te komen?”

Dit antwoord beviel de man in het zwart zichtbaar. Hij glimlachte.

“Dat zou meer zijn dan ik verwacht had vandaag te bereiken. Wat voor samenwerking had u in gedachten?”

De korpschef dacht even na terwijl hij naar het plafond staarde.

“Laten we dit gesprek opnieuw beginnen,” zei hij. “Ik ben Derek Johansson. Hoe mag ik jou noemen?”

Het antwoord volgde na een moment van stilte.

“Ik waardeer de draai die u aan dit gesprek wilt geven maar, zoals ik al eerder aangaf, kan ik mijn naam niet onthullen omdat ik om voor de hand liggende redenen anoniem moet blijven. Maar u mag me Sam noemen.”

De man in het zwart fronste voordat hij verderging.

“Voordat we de mogelijkheid om samen te werken overwegen, wil ik graag dat u me vertelt waarom de criminelen waar ik het eerder over had een paar dagen nadat ze waren opgepakt weer zijn vrijgelaten.”

De korpschef besloot dat zijn bezoeker het recht had om te weten wat de reden van de vrijlating was.

“Gebrek aan bewijs,” antwoordde hij. “Deze specifieke criminelen hebben een team van strafrechtadvocaten voor zich werken dat er bijna altijd in slaagt om hun cliënten vrijgesproken te krijgen, meestal op basis van gebrek aan hard bewijs. Om deze criminelen voor lange tijd achter tralies te krijgen moeten ze op heterdaad betrapt worden op het dealen van drugs of tijdens het plegen van een meer sinister misdrijf. De mannen die jij gepakt hebt, hebben jou beschuldigd van mishandeling en geweldpleging. Dat was mede de reden waarom de rechter de opdracht gaf om hen vrij te laten.”

De korpschef schrok van de vraag die hij kreeg als reactie op deze verklaring.

“Dus het zou beter zijn als deze mensen wanneer ze gepakt werden dusdanig gewond raakten dat ze niet langer konden deelnemen aan criminele activiteiten?”

Er viel een ongemakkelijke stilte. Beide mannen keken elkaar indringend aan.

“Sam, ik stel voor dat we naar het dak lopen.”

Er werd niets meer gezegd terwijl de korpschef opstond uit zijn stoel en naar de deur van zijn kantoor liep. Zijn bezoeker werd onzichtbaar nadat hij het hoofdbedekkende deel van het pak over zijn gezicht had getrokken en een apparaatje had ingedrukt dat

hij in een zak van zijn pak bij zich had. Ze liepen naar het trappenhuis en klommen de trap op naar het dak. Toen de korpschef stil hield in de schaduw van een grote airco-installatie drukte de man in het zwart opnieuw op het apparaatje en werd hij weer zichtbaar. Hij verwijderde nu het hoofdbedekkende deel van zijn pak. Hij was nieuwsgierig naar de reden voor het moeten voortzetten van hun gesprek op het dak. Hij luisterde aandachtig naar wat de korpschef te zeggen had.

“Wat ik nu ga zeggen mag nooit naar buiten komen. Jij lijkt me een man die zich aan zijn belofte houdt. Beloof je dat je wat ik nu ga zeggen nooit aan iemand anders zal vertellen?”

De man in het zwart knikte en antwoordde dat alles wat ze hadden besproken onder hen zou blijven. En het feit dat ze elkaar ontmoet hadden ook. De politiemans ging akkoord.

“Ik stelde voor om naar het dak te gaan vanwege de mogelijkheid dat iemand ons zou afluisteren. De wanden van dit kantoor zijn dun, en sommige van mijn personeelsleden wisten dat ik vanochtend een belangrijke bezoeker zou ontvangen. Ik neem aan dat je door je onzichtbaarheid alle veiligheidsmaatregelen hebt omzeild die we in dit gebouw hebben geïmplementeerd, voordat je de lift in stapte om op mijn verdieping te komen, dus niemand weet dat je hier bent. Toch vond ik dat we ons gesprek hier op het dak moesten voortzetten, zodat we niet afgeluisterd kunnen worden.”

Na deze uitleg viel er een lange stilte. De bezoeker voelde dat de man waarmee hij in gesprek was worstelde met wat hij wilde gaan zeggen. Hij wachtte geduldig tot de korpschef verderging.

“Wat ik eerst wil uitleggen is dat de politie van Los Angeles te kampen heeft met meerdere serieuze problemen. Een hiervan is dat een aantal van mijn agenten op de loonlijst van criminelen en bendes staat. Dat valt te verwachten als je bedenkt dat er ongeveer twaalfduizend agenten en burgers voor de politie werken in deze stad. We weten dat dit gebeurt, omdat er informatie over sommige van onze acties is gelekt naar de betreffende criminelen, waardoor deze acties tevergeefs waren. We worden ook ernstig gehinderd in het opsluiten van criminelen door ons rechtssysteem. De advocaten die door misdadigers worden ingehuurd zijn heel goed in het vinden van kleine procedurefouten of tekortkomingen in het politiewerk dat tot hun arrestatie heeft geleid. Dat resulteert erin dat de rechtbank geen andere optie heeft dan hen vrij te spreken wanneer hun zaak voorkomt. De vrijlating van de bendeleden die jij had gepakt is daar een voorbeeld van. Tijdens de voorlopige hoorzitting werd het bewijs

door de rechter ontoereikend bevonden om hen nog langer vast te houden. Voor ons was het overduidelijk dat ze een enorme hoeveelheid drugs in bezit hadden en bij elkaar waren gekomen om de distributie daarvan te bespreken. De rechter was daar waarschijnlijk ook van overtuigd. Maar er was onvoldoende bewijs voor. De advocaten hadden hun verdediging goed voorbereid. Ze beweerden tegen de rechter dat ze het pakhuis simpelweg gebruikten om samen te komen, niet wetende dat het ook gebruikt werd om drugs op te slaan. De rechter was genoodzaakt hen vrij te laten. Het is allemaal erg frustrerend ...”

Zijn toehoorder knikte om te laten zien dat hij het begreep. Daarna ging de korpschef verder.

“Dus als je iemand zou betrappen die een ernstig misdrijf aan het plegen was, en in een poging om hem op te pakken hem per ongeluk dusdanig zou verwonden dat hij niet meer in staat was om soortgelijke misdaden te plegen, zou dat in veel gevallen een oplossing zijn voor het probleem van onvoldoende bewijs. In bepaalde gevallen zouden die verwondingen al afdoende straf zijn voor zijn daden. Maar pas op, want verwondingen die een verdachte oploopt tijdens de arrestatie kunnen, als ze buitensporig zijn, tegen de wet zijn. En als naar mijn mening daarover wordt gevraagd, moet ik wel zeggen dat ik buitensporig geweld tijdens een arrestatie niet goedkeur, tenzij de betrokken agent serieus werd bedreigd. Jij bent echter geen agent en valt niet onder mijn gezag en als er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd om jou te arresteren voor het toebrengen van onnodig lichamelijk letsel, dan zou het waarschijnlijk onmogelijk zijn om je op te sporen en op te pakken. Ik weet dat ik je niet kan tegenhouden om voor deze aanpak te gaan. Weet dat ik welwillend tegenover jouw idee sta, maar ook dat ik het officieel niet kan goedkeuren.”

De man in het zwart knikte weer. Zijn antwoord was kort en helder.

“Ik begrijp je standpunt en zal erover nadenken. Ik denk dat ik elk geval afzonderlijk zal moeten beoordelen en daarnaar moet handelen.”

Ze keken elkaar een moment zwijgend aan. Toen stelde de korpschef de vraag die al door zijn hoofd speelde sinds de bezoeker zijn kantoor was binnengelopen.

“Als je me niet wilt vertellen hoe je heet en waar je vandaan komt, kan je me dan wel uitleggen waarom je zo gedreven bent om misdadigers te pakken en mensen te redden van de rampen en ongelukken die hen overkomen?”

“Om die vraag te beantwoorden, moet ik je ook vertellen over mijn verleden en waar

ik vandaan kom. Dat kan ik niet doen. Maar ik kan je één ding beloven: ik ga nergens heen en zolang ik kan, zal ik mijn leven wijden aan het doel de wereld veiliger te maken. Ik ben aangewezen om de mensheid op die manier te beschermen.”

De politieman wist niet hoe hij deze laatste woorden moest opvatten. Hij besloot niet verder door te vragen. In plaats daarvan sneed hij het onderwerp van een mogelijke samenwerking weer aan.

“Hoe kunnen we samenwerken? ... als dat iets is wat je zou willen.”

Zijn bezoeker was voorbereid op deze vraag.

“Ik heb de laatste tijd overal waar ik was de politieradio afgeluisterd om al vroeg informatie te krijgen over waar mijn hulp nodig was. Ik zou liever hebben dat iemand van het politiekorps mij de relevante informatie nog eerder zou bezorgen. Gezien alles wat we besproken hebben, denk ik dat die informatie van jou zou moeten komen.”

De korpschef dacht hier een moment over na voordat hij antwoordde.

“Goed,” zei hij. “Ik ben daartoe bereid omdat het me ook de mogelijkheid biedt om jou weg te houden van gebeurtenissen of situaties waar jouw aanwezigheid niet gewenst is.”

De man die voor hem stond glimlachte. Hij antwoordde dat hij niet een agent in dienst van de politie van Los Angeles zou worden.

“Derek, je moet begrijpen dat hoewel ik de informatie nodig heb die jij kan verschaffen, ik degene ben die besluit waar ik wel en niet nodig ben. Het staat je vrij om mij niet op de hoogte te stellen van een incident waarbij mijn aanwezigheid naar jouw oordeel niet noodzakelijk is, maar kijk dan niet gek op als ik toch ter plaatse ben.”

De korpschef stemde hiermee in. Daarna vroeg hij naar de manier van communicatie.

“Dus, hoe communiceren we met elkaar?”

De bezoeker stak zijn hand in zijn zak en haalde er een soort ketting uit.

“Hang dit om je nek. De hanger is een geavanceerde zender. Hij zendt een transmissie ... een signaal uit op een discrete frequentie die niet stoort met de frequenties waarop radio's, televisies, mobiele telefoons en andere communicatiemiddelen werken. Het bereik is ongeveer honderdvijftig kilometer, afhankelijk van de hoogte waarop de zender wordt gebruikt. Als ik binnen die afstand ben, zal ik de transmissie ontvangen en je op je mobiele telefoon bellen. Om de transmissie uit te zenden kun je de ketting het

beste afdoen en op een zo hoog mogelijke plek plaatsen ... op de airconditioner op dit dak, bijvoorbeeld. Je moet de knop die je op de hanger ziet ongeveer vijf seconden indrukken. Een speciaal type batterij in de hanger levert de stroom die nodig is om het bereik te halen dat ik noemde. Het apparaat verstuurt ook de locatie waarvandaan de transmissie wordt uitgezonden. Dus in het geval dat je mijn hulp nodig hebt maar je telefoon niet kan opnemen, weet ik waar je bent.”

De korpschef nam de ketting aan en hing hem om zijn nek. Daarna gaf hij zijn bezoeker het nummer van zijn mobiele telefoon.

“Ik wil dat je ook mijn mobiele nummer opschrijft om te gebruiken als ik niet reageer op jouw transmissie. Beschaam mijn vertrouwen in je niet door de naam of het adres van de eigenaar van dit nummer op te zoeken. Ik kan je nu alvast vertellen dat ik niet de persoon ben die geregistreerd staat als de eigenaar van dit nummer.”

De man in het zwart had nog een laatste opdracht voor de politiefunctionaris.

“Ik weet dat je ons telefoongesprek kan traceren naar mijn locatie. Om dat te voorkomen moet je het erg kort houden wanneer we bellen. Vertel me alleen de aard van het misdrijf of het ongeluk en de locatie.”

De korpschef ging akkoord en zei dat hij het gesprek dat ze hadden gehad op prijs stelde.

“Ik moet terug naar mijn kantoor. Bedankt dat je contact met me hebt opgenomen, en voor dit gesprek. Ik hoop oprecht dat dit het begin is van een lange samenwerking. Laat het me weten als je weer wilt langskomen om met me te praten.”

“De mannen die je had opgepakt in het pakhuis hadden trouwens allemaal een kleine tatoeage van een scorpioen aan de binnenkant van hun pols,” voegde hij nog bijna achteloos toe. “Daarom noemen we ze nu het Schorpioenkartel. Wij denken dat alle mensen die voor de organisatie werken zo’n tatoeage zullen hebben, behalve hun leiders misschien.”

Nadat hij dit had gezegd, stak de korpschef zijn hand uit. De handdruk was stevig, zoals gebruikelijk is tussen mannen die kracht en warmte willen overbrengen. Daarna liep hij naar de deur naar het trappenhuis en liet zijn bezoeker alleen achter. Die bleef een paar minuten staan en liep toen naar een ander deel van het dak. Terwijl hij liep schoof er een paneel in een onzichtbaar object open en kwam er een loopbrug tevoorschijn. Hij liep de loopbrug op en ging naar binnen door de opening, die sloot nadat de loopbrug weer was ingeschoven. Iemand die naar binnen zou hebben gekeken bij

het object voordat de opening sloot, zou tot de conclusie zijn gekomen dat het een bepaald soort vliegtuig was. Het was nu wederom totaal onzichtbaar. Een zacht, zoe-mend geluid was te horen op de plek waar het stond. Het geluid werd snel zachter toen het wegvloog. De inzittende was niet door de hoofdingang het politiebureau bin-nen gekomen en met de lift naar de bovenste verdieping gegaan zoals de korpschef had gedacht, maar had zich toegang verschaft tot het dak en was simpelweg één trap naar beneden gelopen naar zijn kantoor. De naam op de deur had hem verteld waar hij moest zijn.

De man die zichzelf onzichtbaar kon maken speelde een bijzonder belangrijke rol in de bestrijding van misdaad na de ontmoeting met de korpschef. Hij was bijna altijd als eerste ter plaatse bij een moord, een overval, een terroristische aanslag of een schietpartij. Het was voor sommigen glashelder dat hij geïnformeerd werd over dit soort incidenten voordat ze over de politieradio werden verspreid. Mensen die zijn heldendaden volgden, merkten dit ook op en bespraken openlijk de mogelijkheid dat hij samenwerkte met de politie of de FBI. Hij werd overal in de Verenigde Staten gesignaleerd, al werden de helft van deze waarnemingen gedaan in de omgeving van Los Angeles. De media was geobsedeerd door hem. Er werd dagelijks verslag gedaan van zijn daden. Een van de landelijke televisiezenders lanceerde een programma met de titel 'Beschermengel'. Het werd al snel een van de populairste programma's ooit. Videobeelden van zijn optredens, indien beschikbaar, werden keer op keer uitgezonden. Wetenschappers werden regelmatig uitgenodigd om te praten over onzichtbaar-heid, camouflage en het vliegtuig dat hij gebruikte. Meerdere universiteiten zetten teams op om intensiever onderzoek te doen naar camouflage. Een deel van hun onder-zoek was erop gericht om uit te zoeken waar hij verbleef als hij niet op missie was, zodat ze hem konden interviewen. Een van de methodes om dit te bepalen, gebruikte de tijd tussen het plaatsvinden van een bepaalde gebeurtenis en zijn aankomst. Er werden kaarten gemaakt en getoond in het programma Beschermengel van de ver-deling van deze parameter over het land. Hieruit bleek dat dit tijdsbestek het langste was in het oosten van het land en het kortste in het westen, vooral in de omgeving van Los Angeles. Ze hadden geconcludeerd dat hij daarom in Los Angeles moest wonen. Er werd veel gediscussieerd over deze onderzoeksresultaten, omdat de tijd die hij nodig had om op bestemmingen aan de oostkust te komen nog steeds extreem kort was, wat impliceerde dat zijn vliegtuig snelheden kon bereiken die minstens zes keer sneller waren dan alles wat ooit had gevlogen. Dit intrigeerde vliegtuigfabrikanten door het gehele land. Er werden nieuwe onderzoeken gestart naar voortstuwings-systemen voor vliegtuigen die voorheen slechts fantasieën waren. Na drie maanden

begonnen mensen dit fascinerende personage ‘Beschermer’ te noemen, in navolging van het gebruik van die term door het programma Beschermengel.

Korpschef Derek Johansson ontmoette de man die Sam heette regelmatig. Deze geheime ontmoetingen vonden bijna altijd plaats in het kantoor van de chef of op het dak van het hoofdbureau. Ze bespraken verschillende onderwerpen, maar hun belangrijkste focus was altijd het bestrijden van misdaad. Hoewel de politiefunctaris graag meer wilde weten over zijn nieuwe bondgenoot, weerstond hij de verleiding om vragen in die richting te stellen. In zekere zin werden ze wapenbroeders. Hun gesprekken dwaalden zelden af naar andere onderwerpen dan de zaken die ze relevant vonden voor de taak die ze moesten volbrengen. Het onderwerp dat het vaakst besproken werd, was het Schorpioenkartel. Het was de kwaadaardigste bende in de regio van Los Angeles. Sam was vastberaden om de stad te verlossen van deze organisatie die verantwoordelijk was voor een groot deel van de misdrijven die gepleegd werden, waarvan de ernstigste moord, ontvoering, chantage, drugsmokkel, prostitutie, autodiefstal en witwassen waren. De Schorpioenen regeerden met ijzeren vuist. Iedereen die gezien werd als een bedreiging, werd vermoord. De meeste ontvoeringen die gemeld werden, werden gepleegd door leden van deze organisatie. De politie van Los Angeles was geen partij voor ze, vooral niet omdat ze het politiekorps hadden geïnfiltrerd. Sam noch de korpschef was in staat om een plan te formuleren dat zou leiden tot hun ondergang. Ze konden alleen enkele individuele misdaden oplossen die gepleegd werden door leden van de organisatie, meestal doordat Sam vroeg genoeg bij de plaats delict was om de daders te pakken. Hun leiders bleven verborgen.

Na die eerste ontmoeting met de korpschef werden daders van afgrijselijke misdaden die door Sam werden gepakt, vaak gewond gevonden wanneer ze in hechtenis werden genomen. In sommige gevallen waren deze verwondingen zo ernstig dat ze hen verhinderden om ooit nog zulke daden te begaan. Een specifieke gebeurtenis leidde tot aanzienlijke discussie in de media. Dit betrof een jong meisje dat was ontvoerd voor losgeld en dat was neergeschoten. De ouders van het meisje waren naar de politie gegaan, hoewel ze waren gewaarschuwd om dat niet te doen. Derek Johansson had Sam gevraagd om hem te ontmoeten om te bespreken wat er gedaan kon worden om het meisje te vinden. Tijdens hun ontmoeting besloten ze dat Sams onzichtbaarheid het mogelijk maakte om de vader van het meisje te volgen wanneer hij het losgeld bracht, en degene die het losgeld kwam ophalen te volgen naar de plek waar het meisje werd vastgehouden. Aldus geschiedde. De man die de tas met het geld kwam ophalen had geen idee dat hij werd gevolgd. Toen hij aankwam bij het huis dat door de ontvoerder werd gebruikt als schuilplaats, decamoufleerde Sam zich, ontwapende

de man en maakte hem onschadelijk. Daarna begon hij hem te ondervragen over waar hij het meisje vasthield. Dit was een grote fout, want er waren twee mannen betrokken bij de ontvoering. De tweede man zat bij het meisje dat ze gevangenhielden. De twee mannen waren constant met elkaar in contact via kleine portofoons die verstopt zaten in hun kleding. Toen hij de ondervraging hoorde, besloot de tweede man het meisje te vermoorden en te vluchten. Sam hoorde het pistoolschot en ging op zoek naar degene die het schot had gelost. Wat hij aantrof schokte hem diep. Het meisje lag op een matras op de vloer in de kelder. Een rode vlek op haar kleren verraadde waar ze was geraakt. Hij realiseerde zich dat de man die het meisje bewaakte, had gehoord dat hij zijn partner ondervroeg en had besloten om het meisje, de enige getuige van hun daden, te vermoorden. Sam vond de man enkele momenten later terwijl hij in een auto wilde stappen. Hij nam de man in een wurggreep en doodde hem. Hij doodde eveneens zijn partner. Een toeschouwer zou hebben opgemerkt dat hij geen moment leek te aarzelen. Daarna ging hij terug naar het meisje en zag hij dat ze nog ademde. Hij nam haar in zijn armen en vloog met haar naar het kinderziekenhuis van Los Angeles op Sunset Boulevard. Onderweg belde hij de korpschef om hem te laten weten dat het meisje was neergeschoten en dat haar toestand kritiek was. Hij vroeg hem om te regelen dat er een medisch team klaar zou staan op het helikopterdek van het ziekenhuis.

Sam voelde zich er verantwoordelijk voor dat het meisje was neergeschoten. Nadat ze geland waren op het helikopterdek droeg hij het meisje naar de brancard die het medische team had klaargezet. Daarna begeleidde hij het meisje naar de operatiekamer, nadat hij degene die de leiding had over het helidek had geïnstrueerd dat het dek niet gebruikt mocht worden zolang zijn gecamoufleerde vliegtuig er stond. Hij hield zich onzichtbaar in het ziekenhuis en decamoufleerde pas toen de ouders van het meisje aankwamen. Hij vertelde hen wat er was gebeurd en bood zijn excuses aan voor de fout die hij had gemaakt. Hij viel op in zijn zwarte kleding. Mensen gaapten hem aan toen hij zichtbaar was. Sommigen wilden met hem praten, maar hij wuifde ze weg. Na de operatie zei de chirurg die de kogel uit de borst van het meisje had verwijderd dat alles goed zou komen. De kogel had op wonderbaarlijke wijze haar hart gemist. Om volledig te herstellen moest ze drie weken in het ziekenhuis blijven. Sam ging bij haar op bezoek wanneer hij maar kon.

Het incident was die avond groot nieuws op landelijke televisie. De mensen achter het Beschermengel-programma waren erin geslaagd om een paar van de video's en foto's te bemachtigen die in het ziekenhuis waren gemaakt door personeel en bezoekers. Zijn gezicht was op geen enkel beeld te zien, omdat de man die ze de Beschermmer noemden elke keer met zijn rug naar degenen stond die de video's en foto's maakten.
